

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ТРИНАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДЪР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Някой си началник Го попита: Учителю благий, какво да сторя, за да наследя живот вечен? А Иисус му рече: защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, освен един Бог; знаеш заповедите: не прелюбодействуй, не убивай, не кради, не лъжесвидетелствуй, почитай баща си и майка си. А той рече: всичко това съм опазил от младици. Като чу това, Иисус му каза: още едно ти не достига: всичко, що имаш, продай и раздай на сиромаси, и ще имаш съкровище на небето, па дойди

и върви след Мене. А той, като чу това, натъжи се, защото беше твърде богат. Като видя, че той се натъжи, Иисус рече: колко мъчно ще влязат в царството Божие ония, които имат богатство! Защото по-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие. Които чуха това, рекоха: а кой може да се спаси? Но Той рече: невъзможното за човеците е възможно за Бога. (Лк 18:18–27)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СЛОВО ЗА НАСЛЕДЯВАНЕТО НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

Където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви“ (Мат. 6:21). Скъпи в Христа братя и сестри! Колко често поради греховно лекомислие хората се оказват престъпници по отношение на самите себе си, на съкровищата на своите души. Дивакът, заменящ злато и бисери за стъклени мъниста, наричат глупак. Но как да наречем тези, които заради дребни временни блага жертват блаженото безсмъртие?

Най-важният въпрос на нашето земно битие задал веднъж на Спасителя някакъв иудейски началник: „Учителю благий, какво да сторя, за да наследя живот вечен?“ (Лк. 18:18). Но отговорът, който Господ дал на този човек, го хвърлил в недоумение и печал.

Иисус Христос, говорейки за наследяване на вечността, започнал с азбуката на нравствеността, дадена на хората още в древните заповеди: „не прелюбодействуй; не убивай; не кради; не лъжесвидетелствуй; почитай баща си и майка си“ (Лк. 18:20). Уви, и днес ние виждаме как за мнозина от тези, които се именуват синове на Новия Завет, се оказват непосилни даже тези първични правила за спасение, преподадени още във ветхозаветни времена. Обаче иудейският началник издържал този пръв изпит, отговорил на Господа: „всичко това съм опазил от младици“ (Лк. 18:22).

И тогава Спасителят, с любов гледайки на събеседника, му казал: „още едно не ти достига: всичко, що имаш, продай и раздай на сиромаси, и ще имаш съкровище на небето, па дойди и върви след Мене“ (Лк. 18:22). Тези думи на Началника на Вечния живот не зарадвали, а опечалили иудейския

началник. Той си представил блясъкът на златото и среброто в неговите съкровищници, разкошно подредения дом, тучните стада и обширните поля — всичко, което този човек наричал свое. И всичко това той трябвало да раздаде на някакви бедняци, след това да последва

странстващия проповедник, да търпи студ, нужда и лишения? Той не могъл да се реши на това. С ума си богаташът разбирал, че вечността е по-скъпа и от златото, и от стадата, от земята, но над сърцето му властвал не Бог, там царувал мамонът, временното богатство. Душата на иудейския началник се стремела към небесата, но притежанието на земни блага го притискало към земята както тежкия гръб на камила. „По-лесно

е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в царството Божие“ (Лк.18:25) — казва Господ. Такова твърдение извикало у околните изумление и ужас, и те попитали: „А кой може да се спаси?“ (Лк. 18:26).

Господ предлага на хората да станат Негови наследници, да придобият вечен живот в Царството Небесно. Земното наследство преминава от баща на син според правото на кръвното родство: синът обикновено и външно прилича на своя баща. А Царството Небесно може да бъде унаследено според правото на духовното родство, синове на вечността стават тези, в които оживява Божия образ.

Синът Човечески е изгълнил в цялата им пълнота дадените от Него завети Той наистина е раздал на бедните цялото Си имане — на осакатения от грехопадението, на зацапани с нравствена нечистота, на бедния на разум и любов човешки род Спасителят е донесъл Божествената Истина

и Божествената Любов. Нямайки в земния живот даже покрив и пристанище, Синът Божи принесъл в Жертва за хората и самия този живот, отдал им Пречистата Си Кръв и Пречистото Си Тяло. Неслучайно скоро след беседата с иудейския началник за наследяването на вечността Исус Христос разказва на апостолите за Своята бъдеща участ: „ще Го осъдят на смърт, и ще Го предадат на езичниците; и ще се поругаят над Него, и ще Го бичуват, и ще Го оплюят, и ще Го убият; и на третия ден ще възкръсне“ (Мк. 10:33–34). Ето пример на съвършена Любов, проявена от Спасителя към тези, които се стремят да влязат с Него в духовно родство, да унаследят Вечния живот в Горното Царство.

Кой може да се спаси, кой може да достигне подобно съвършенство? Никой от обикновените хора, защото Син Човечески бил на земята Единствения Безгрешен, всички останали са поробени от греха. Със собствените си слаби сили човек не може нито да преодолее първородния нравствен порок, нито да противостои на козните на дявола. Но „невъзможното за човека е възможно за Бога“ (Лк. 18:27) — казва Спасителят. Вседържителят подава крепка ръка за помощ, Своята спасителна благодат на хората, изкупени с Кръвта на Сина Човечески. Но за придобиването на Божията помощ за пътя във вечността е необходимо човешкото сърце да Го е избрало за свой Господар, Небесният Отец да бъде единствен Властелин в човешката душа.

„Никой не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Мат. 6:24) — говори Спасителят. И всеки, който иска да влезе в Царството Небесно, трябва постоянно да си задава въпроса: Божии слуга ли е той или роб на своето земно имущество, на своите земни удоволствия, на своите пороци и навици?

В призива на Божия Син да нямат на земята нищо свое и да вървят само след Него внимавали отшелниците, пустиножителите, иноците. Това е най-трудният път, изпълнен със страшни опасности — да вървят по него могат само смирените и силните духом, защото без мъжество не може да се издържи отричането от света, а без смирение е невъзможно да се избегне пагубната за душата горделивост. Това е достъпно само за малцина, без особено призвание е по-добре и да не се опитваш да встъпиш в иноческото поприще. Всеблагият Господ е отворил за всеки и на всяко място пътя на спасението само гърбицата на нечистите страсти да не прегъваше човека към ниското, само блясъкът на светските съблазни да не замъгляваше неговото духовно зрение.

Иудейският началник, попитал Господа за наследяването на вечността, бил не просто богат, той бил много богат (Лк. 18:23) — заробилото го богатство било наистина огромно. Уви, над нас властват и твърде по-малки съблазни, заставайки ни да нехаем за Господнята нива и изтръгвайки ни от светата любов към Небесния Отец. Всеки от нас има свой „мамон“, свой „камилски гръб“: или навик да сплетничи и осъжда ближните или преследване на развлечения, или чревоугодие, или просто потапяне в делнични грижи. И

на тези нищожни „господари“ ние угаждаме, забравяйки за служението на Бога, в тези нищожни неща полагаме своето „съкровище“, пренебрегвайки безсмъртието!

Свещеното Писание не трябва да се тълкува твърде буквално, подобен подход е чужд на духа на учението за Божествената Любов. За живеещите в света, за грижещите се за семействата си, за водещите скромно начин на живот не само е невъзможно, но и няма никаква нужда да продават своето имущество и да го раздават на бедните — тази милостиня не според силите им. Но имуществото на човека не е само в парите и вещите. Спасителят ни призовава да делим с нуждаещите се своето имане — съкровищата на ума и знанието, с отзывчивост към техните беди и грижи и, главно, с топлина в сърцето.

Да, и материалното богатство от „иглено ухо“, от непреодолима преграда по пътя на спасението, може да се превърне в подкрепа на този добър път, ако притежателят на богатството не робува на мамона, но използва своите средства за благотворителност, със своето богатство служи на ближните и на Църквата, а с душата си — на Господа. Свети Йоан Златоуст казва: „Бързайте преди вашето богатство да изчезне, да го отдадете на съхранение в недра на бедните, като цена за Небесното Царство. Може би, човешката злоба ще похити богатството у вас; може би, вашите страсти ще го погълнат; в крайна сметка, смъртта рано или късно ще ви раздели от него. Само християнската любов ще предпази вашето богатство от всякакви злополуки; тя ще ви направи неговия вечен притежател, тя единствена ще го положи във вечното светилище, от което никой не може да го похити и ще ви даде право да се ползвате от него в лоното на Самия Бог“.

Възлюбени в Господа братя и сестри! Спасителят казва, че никаква жертва, принесена в този свят заради Бога и ближните, не остава без награда в другия свят. Делата на благочестие в земния живот принасят скъпоценни плодове, тези плодове са спокойствие на съвестта и мир в сърцето. Доброто е самоценно, за щедрия е по-приятно да дарява, отколкото да получава подаръци, най-голямото съкровище за истински любящия е самата любов. Безкористието на служението, радостта от самопожертването — ето своите свята, по които ще се узнаят наследниците на Горното Царство, последователите на Милосърдния Спасител.

Нека молим Господа, да се удостоим и ние, отглеждайки себе си кълновете на християнската любов, на свещеното осиновяване от Небесния Отец. „А Бог на мира. Който чрез кръвта на вечния завет въздигна от мъртвите великия Пастир на овците — Господа нашего Исуса (Христа), нека ви направи съвършени във всяко добро дело, за да изпълните волята Му, като върши у вас, каквото Му е благоугодно, чрез Христа Исуса; Нему слава веќе векове!“ (Евр. 13:20–21). Амин.

Автор: Митрополит Владимир (Иким)

Превод: Прот. Йоан Карамихалев

Източник: <http://www.pravmladeji.org/>

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. ФИЛАРЕТ МИЛОСТИВИ

1 ДЕКЕМВРИ

Св. Филарет Милостиви по своето голямо милосърдие в Църквата Христова много прилича на многострадалния Иов. Като него и той от висотата на завидно

благосъстояние изпаднал в голяма бедност, но поради добродетелния си живот достигнал още по-голямо благоденствие. Роден е в малоазийската област Галатия, но

живял в съедната Пафлагония, в селото Амния. Наследил от баща си голямо богатство, получил и богата зестра от жена си Теозва, той бил най-богатият човек в цялата област. Притежавал голям, обширен дом, нови, лозя, пчелини, стада едър и дребен добитък, много слуги. Обхванат от изключително милосърдие към нещастните и бедните, той постепенно раздал всичко, което притежавал, докато довел семейството си до пълна нищета. Бивши негови приятели започнали да го подпомагат с подаяния, за да не гладуват жена му и децата му. На укорите от страна на семейството си той отговарял, че има скрито съкровище, което, като му дойде времето, ще се открие. И ето, заженен се император Константин Багренородни, синът на императора Лев Хазар и императрица Ири на. Според тогавашния обичай били изпратени комисии по цялата Византийска империя, за да съберат най-красивите и най-умните девойки, от които царственият кандидат ще си избере бъдещата съпруга. Изборът паднал на Мария, внучката на Филарет от сина му Йоан – рядка по красота, скромност и мъдрост девойка. Тогава цялото семейство се преселило в столицата

Цариград, където получило и къщи, и състояние далеч по-голямо от раздаденото на бедните. Така всещедрият Бог пребогата изплатил дадения на Неговите „по-малки братя“ „заем“. Милосърдният св. Филарет най-после открил на семейството си скритото съкровище, за което говорил по време на своята бедност. Но и сега, като богат дядо на царицата, той поискал да му отделят от общото семейно притежание неговата част и всичко раздал на бедните, без да мисли за своите лични нужди. Не приемал дворцово облекло и служебни санове, а искал да му викат както дотогава Филарет Амниатски. Усетил края на живота си, той се прибрал в един цариградски манастир, Радолфия, където предварително изкопал гроба си. Преди да настъпи смъртта му, той в молитвено пророческо видение предсказал бъдещето на своите мъжки и женски внуци, като библейският патриарх Яков, и предал Богу дух на 90-годишна възраст. Така над него се сбъднали думите на Господа Исуса Христа: „Блажени милостивите, защото те ще бъдат помилвани!“ (Мат. 5:7).

© **Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).**

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

10 Какво е похвална дързост? Похвалната дързост се среща рядко и само в случаи на изключителна духовна бдителност и себепотречение. Тя се приема от Бога тогава, когато самият човек е великодушен.

Дързостта е потъпкване на срама и настойчиво изискване да се извърши незаконното. Да, аз нарушавам закона, но искам да ме послушаш! Такъв е истинският смисъл на това похвално изискване, което могат да предявят само героите на милосърдието и състраданието.

Нашият Господ и Спасител Исус Христос е жертва на нашата дързост и настойчивост, с които ние Го скланяме и заставяме да отмени първоначалната Си присъда. „Да, Господи мой, изповядвам вината, а заблужденията и грехо-

вете си – причината, за жалкото положение, в което сега се намирам. Но се разкайвам и припадам, и моля, и умолявам: прости съгрешенията ми, не ми вменявай моето престъпление за вина. Не ме предавай на вразумлението и наказанието, които ми се полагат. Простри милостта Си и ме покрий, за да не падна в изкушение и отново да Те разгневя!“ Ето тази похвална дързост трябва да имаме, подобно на Евангелската вдовица, която, както ни казва Господ, с настойчивите си молби (додяване – Лук. 18:5) принудила безразличния към нея съдия да ѝ обърне внимание и да ѝ въздаде по правда.

(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЗА ДА БЪДЕ МОЛИТВАТА ЧУТА

„**К**ето, дойде един човек, на име Иаир, който беше началник на синагогата, и, като падна пред нозете на Исуса, молеше Го да отиде дома му, защото той имаше едничка дъщеря, на около дванайсет години, и тя беше на умиране...“ Лука 8:41-42

Като паднал пред нозете на Спасителя, Иаир гласно пред всички молел Господа за изцеление на своята дъщеря и бил чул. Без нищо да каже, Господ веднага тръгнал към дома му.

По пътя била изцелена кръвоточивата жена, разбира се, също не без молитва от нейна страна, макар тя да не произнесла гласно слова и да не падала ничком пред нозете на Господа: у нея имало сърдечна молитва с вяра. Господ я чул и ѝ подарил изцеление. Тук всичко се извършило тайно. Кръвоточивата

се обърнала в сърцето си към Господа, Господ чул този вопъл на сърцето и удовлетворил прощението.

У тази жена и у Иаир молитвата по същество е една и съща, макар да може в нея да се различат някакви степе-

ни. Такива молитви изгълнени с вяра, упование и преданост не могат да не бъдат чути. Понякога казват: „моля се, моля се, а молитвата ми въобще не се чува“. Но потруди се да влезеш в мярата на молитвата, на която не се отказва и ще видиш защо тя не е била чувана.

Ако ти се сдобиеш с молитвено състояние на Иаир или с това на кръвоточивата, когато в твоето сърце се надигне истинска молитва, тя несъмнено ще възлезе пред Господа и ще Го

склони към милост. Защото работата е в това как да се

достигне до такава молитва. Труди се и ще постигнеш. Всички молитвени последования имат за цел да възнесат молещите се в такава мяра на молитвата и всички, които

разумно преминават този молитвен курс, достигат своята цел.

Автор: **Св. Теофан Затворник**

• ДЕТСКИ СВЯТ •

ПРИСЪДАТА НА ЗЛАТОУСТ

БЪЛГАРСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Това било преди около 1500 години. Тогава в Цариград архиепископ бил св. Йоан Златоуст.

Един селянин, от едно близко до Цариград село, продал нива на свой съселанин. Купувачът отишъл на нивата да я оре; орал, орал и изорал един казан със жълтици. Той отишъл при продавача и му казал:

— Побратиме, изорах на нивата, която ми продаде, един казан жълтици; ела да си ги вземеш, защото са твои.

— Тия пари не са мои — казал продавачът, — ти си ги изорал, трябва ти да ги вземеш.

— Не са мои! Аз купих от тебе нивата, а не и парите, те са твои, иди да си ги вземеш.

— Побратиме, аз съм ти продал нивата и всичко, което е по нея камъни ли е, земя ли е, пари ли е, всичко е твое, аз не се меся вече в тази нива.

Така те се препирали дълго. Единият викал: твои са, другия: не са мои. Не могли да се погодят. Решили да идат при св. Йоан Златоуст и той да отсъди на кого са парите. Когато отишли при светеца, купувачът се поклонил до земята и рекъл:

— Купих от този човек една нива и като отидох да я ора, изорах в нея един казан с жълтици. Сега го карам да иде и да си вземе парите.

— Аз съм му продал нивата и не се меся вече в нея — добавил продавачът.

— А пък аз от тебе купих нивата, а не и парите. Тези пари са били там още, когато ти си работил на нивата, затова са твои. Вземи си ги.

Св. Йоан като видял, че и двамата са много праведни и нито един от тях не иска да вземе парите, казал им:

— Тия пари не са на нито одного от двама ви, а по право се падат на друг.

Обърнал се към продавача и го попитал:

— Имаш ли си някое детеце?

— Имам — отговорил той.

— А ти? — запитал и купувача.

— И аз имам.

— Видяхте ли сега — продължил св. Йоан — на кого са парите в нивата? Вие се трудите и печелите за децата си и изораните пари са на децата ви; вземете ги и ги разделете между децата си я живеете си братски.

Селяните доволни си отишли. Един търговец, който присъствал при съденето, казал на св. Йоан:

— Колко са глупави тия човечи, не се съдят, че единият е взел парите, а затова, че нито един от тях не ги иска. А св. Йоан го попитал:

— По вашия край има ли деца?

— Как да няма, има!

— Имате ли плодородие, птици, говеда, овце?

— Всичко е дал Господ, от всичко си имаме.

— Е, побратиме — казал му св. Йоан, — Господ ви държи живи заради децата в и, защото те са невинни, а не заради вашите правдини.

От „Литературен сборник за православните християнски дружества и братства“

Източник: <http://hristianche.ucoz.com/>

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

27 НОВЕМВРИ

† 3 Неделя след Неделя подир Въздвижение.

Преп. Теодосий Търновски.

Св. влчк Яков Персиец. Преп. Паладий.

Гл. 6, утр. ев. 1, ап. Гал. 5:22—6:2 (с. 361),

лит. ев. Лк 18:18—27 (Тип. с. 129)

28 НОВЕМВРИ

Св. прпмчк Стефан Нови.

Св. мчк Иринарх.

Св. 15 свщмчци Тиверисполски.

Прпмчци Сократ и Комасий

29 НОВЕМВРИ

Св. мчк Парамон и 370 мъченици.

Св. мчк Филумен. Преп. Акакий Синайски

30 НОВЕМВРИ

* Св. ап. Андрей Първозвани (Андреевден)

(Тип. с. 130)

1 ДЕКЕМВРИ

Св. прор. Наум. Св. Филарет Милостиви

2 ДЕКЕМВРИ

Св. прор. Авакум.

Преп. Иоан и Андрей.

Преп. Порфирий Кавсокаливит

3 ДЕКЕМВРИ

Св. прор. Софония.

Св. свщмчк Теодор, Архиеп. Александрийски

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиян Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg